

«Ἐλθὲ καὶ γενοῦ ἄνθρωπος!»

Ἡ Σάρκωσις καὶ τὸ Μεγαλεῖο τοῦ Ἀνθρώπου

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου·

Οἱ Ἅγιοι μᾶς προτρέπουν νὰ συλλογιζώμεθα προσευχητικὰ καὶ με καρδιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη τὸ Μέγα Μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ.

«Συλλογίσου», λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «συλλογίσου, ἀδελφέ, τὸ ὕψος τοῦ βαθμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνυψώθης διὰ μέσου τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως»¹.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ὅσιος παραπέμπει στὸν θεόλεκτο Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος γράφει πρὸς Ἐφεσίους:

«Ἀναβάς (ὁ Χριστὸς) εἰς ὕψος», «ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν» καὶ «πληρώσας τὰ πάντα», «κῆμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις»².

Ὁ σαρκωθείς καὶ σταυρωθεὶς Σωτήρας μας, ὅταν μετὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν Ἀνάληψί Του ἀνέβη ὑψηλὰ στὸν Οὐρανό, αἰχμαλώτισε καὶ κατήργησε τὴν ἁμαρτία, τὸν θάνατο καὶ τὸν διάβολο, ἐγένετο μετὰ τὴν Θεανθρώπινη Παρουσία Του καὶ τίς δωρεές Του τὰ πάντα, καὶ ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους τὰ Χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Φιλόχριστοι Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές μου·

Ἐνα ἀπὸ τὰ «δόματα», τὰ Χαρίσματα αὐτά, βεβαίως τὸ ὑψηλότερο, εἶναι ὅτι ἀνήκομε πλέον στὴν Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, στὴν «Ἁγία Ἀριστοκρατία τοῦ Θεοῦ»³, ὅπως τὴν χαρακτηρίζουν οἱ Ἅγιοι εἴμεθα «τέκνα Θεοῦ», «κληρονόμοι Θεοῦ» καὶ «συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ»⁴.

Αὕτῃ ἡ θεία Υἱοθεσία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀπειθυνώμεθα με οἰκειότητα πρὸς τὸν Θεὸ ὡς *Πατέρα μας*⁵· ὅλοι οἱ Χριστιανοί, κατὰ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο, ἔχομε λάβει ἀπὸ κοινοῦ «μίαν εὐγένειαν»⁶, ἀλλὰ καὶ μίαν κλῆσιν:

«Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά»⁷.

Ἐδῶ ἀκριβῶς, μὲ τὸ Χάρισμα καὶ τὴν Κλῆσι αὐτή, μᾶς ἀποκαλύπτεται ἀκόμη βαθύτερα τὸ Μεγαλεῖο τοῦ Ἀνθρώπου: ἔχει δημιουργηθῆ καὶ ἀνα-δημιουργηθῆ τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἔχη τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ «θείας κοινωνὸς φύσεως»⁸.

* * *

Τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ Κόσμου καὶ Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἁγιότης, ὡς τὸ «ὑπέρτατο χριστιανικὸ ἰδανικόν»⁹, κατὰ τοὺς Ἁγίους.

Αὐτὴ ἡ δυνατότης τοῦ «ἀγιασμοῦ» μας, χωρὶς τὸν ὅποιο «οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον»¹⁰, μᾶς ἐδόθη ἀπὸ τὴν στιγμή ὅπου ὁ Χριστὸς μας «ἐκονώνησε τὴν θεότητά Του εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν»¹¹, κατὰ τὴν Σάρκωσιν ὅταν ἐξεχύθη στὴν πρῶν ταπεινὴ καὶ ἀγενῆ φύσι μας ἡ «ἀπειροδύναμος ἀγαθότης τῆς θεαρχικῆς ἀσθενείας»¹². ὅταν ὁ Κύριός μας «ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβῶν»¹³ καὶ ἔγινε ἕνας *Μετανάστης τῆς Ἀγάπης*, ἕνας «Πτωχὸς» καὶ «Εὐάλωτος Θεός»¹⁴, προκειμένου ἐμεῖς νὰ «μεταλάβωμεν τῆς Ἐκείνου πληρώσεως»¹⁵, νὰ γίνωμε δεκτικοὶ τῆς Ἀκτίστου Χάριτος καὶ νὰ πληρωθοῦμε/γεμίσωμε μὲ τὰ «δόματα» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα καὶ Ἀδελφοί·

Ἰδιαίτερος σήμερα, στὴν μεγάλη αὐτὴ Δεσποτικὴ Ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος μὲ τὸ χριστοκεντρικὸ πάθος, τὸ ὅποιο τὸν διακρίνει γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μᾶς ἀπευθύνει μία προτροπὴ: «Ἐλθὲ καὶ γενοῦ ἄνθρωπος!» «ταῦτα λέγω καὶ λέγων οὐ παύσομαι: ἔλθὲ καὶ γενοῦ ἄνθρωπος!»¹⁶...

Πῶς; Μὲ ποῖο τρόπο θὰ γίνωμε ὄντως Ἄνθρωποι, κατὰ χάριν θεάνθρωποι;

Ὅταν δὲν λημονοῦμε τὸ «ὑπέρτατο χριστιανικὸ ἰδανικόν» μας, δηλαδὴ τὸν «ἀγιασμό» μας: ὅταν καλλιεργοῦμε τὸ Χάρισμά μας νὰ γινώμεθα «μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ»¹⁷ καὶ μιμηταὶ Χριστοῦ, διὰ μέσου τῶν θεοποιῶν ἀρετῶν καὶ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων· ὅταν ἰδιαίτερος «περιπατῶμεν ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς»¹⁸.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἐπικαλούμενοι ἐφ' ἡμᾶς τις εὐχὴς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ καὶ τις πρεσβεῖες τῆς Ὑπερευλογημένης

Θεοτόκου, ἃς θέσωμε τὴν σφραγίδα τῶν ἱερῶν συλλογισμῶν μας γιὰ τὴν
θεία Ἐνανθρώπησι, μὲ τὴν προτροπὴ καὶ πάλι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου:

«Ἐραστὴς ἔσο τῆς ἀγάπης! δι' αὐτῆς γὰρ ἐσώθης, δι' αὐτῆς υἱὸς γέγονας»¹⁹,

δι' αὐτῆς θὰ γίνης θεὸς κατὰ χάριν καὶ κοινωνὸς θείας φύσεως, ὥστε
διὰ σοῦ νὰ δοξάζεται ὁ Πατήρ, δι' Υἱοῦ, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

† Ἁγία Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2010

Ταπεινὸς εὐχέτης πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριό μας

Ὁ Ἐπίσκοπος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Γυμνάσματα Πνευματικά, σελ. 145α, Μελέτη ΙΘ', § 6', ἔκδοσις
στ', Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1971. / **2)** Πρβλ. Ἐφεσ. δ' 8 καὶ 11. / **3)** Ἁγίου Νικολάου
(Βελμίροβιτς), «Τὸ Μυστήριον τῆς «ἐπίθεσης» τῶν χειρῶν», στὸ Πάτερ ἡμῶν, σελ. 88, Π. Μπότσι,
Ἀθήνα 2003. / **4)** Ρωμ. η' 16-17. / **5)** Πρβλ. Ματθ. στ' 9: «Πάτερ ἡμῶν». / **6)** Ἱ. Χρυσοστόμου, PG
τ. 57, στλ. 279, *Εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον, Ὁμιλία ΙΘ', § δ'*. / **7)** Ἐφεσ. ε' 1. / **8)** Πρβλ. Β' Πέτρο. α' 4.
/ **9)** Ἁγίου Νικολάου (Βελμίροβιτς), ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 87. / **10)** Ἐβρ. ιδ' 14. / **11)** Ὁσίου Νικοδήμου
Ἀγιορείτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 147α, § γ'. / **12)** Πρβλ. Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, PG τ. 3, στλ.
681D, *Περὶ Θεῶν Ὀνομάτων, Κεφάλαιον Γ', § Ι*. / **13)** Φίλιπ. β' 7. / **14)** Μητροπολίτου Ἀντωνίου
Μπλοῦμ, Ὁ Εὐάλωτος Θεός, ἐκδ. Ἐν πλῶ, Ἀθήνα 2008. / **15)** Πρβλ. Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου,
PG τ. 36, στλ. 325C, *Λόγος ΙΗ', Εἰς τὰ Θεοφάνια, εἰπὼν Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος, § ΙΒ'*. / **16)** Ἱ.
Χρυσοστόμου, PG τ. 55, στλ. 500, *Εἰς τὸ «Μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος...», § α'*. / **17)**
Ἐφεσ. ε' 1. / **18)** Ἐφεσ. ε' 2. / **19)** Ἱ. Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 117, *Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους,
Ὁμιλία ΙΖ', § α'*.